

Понеділок ракетника

Валентина Басан

Ракетник Хвалібог дев'ять місяців поспіль натискає на кнопку запуску ракет, руйнуючи українські міста і вбиваючи українських людей. Кожного дня він повертається з роботи додому, впевнений в тому, що все, що він робить, правильно і нормально. Але щось йде не так.....

Міні-розповідь. 18+

Сьогодні Хвалібог йшов додому з легким серцем. З гарячим серцем і холодною головою, поправив він себе подумки, адже фраза залізного Фелікса, яким він захоплювався з самого дитинства, засіла скалкою, яка міцно проросла всередині. Тільки руки підвели, руки-то чистими повинні бути, а Хвалібог обідав сьогодні на роботі рибним продуктом з якого руками вибирав кістки, які вперто застрягали в роті, яснах і в ямках від зубів, які давно випали. І що дивно, рибний продукт був субстанцією однорідною, перетертою або перемеленою в пюре, і те, що це був рибний, а не м'ясний, наприклад, продукт, Хвалібог завжди здогадувався по запаху, але кістки, кістки були гострими і цілими. Вони нещадно кололи рот і застрягали в горлі.

Начальство сьогодні було задоволене його роботою. Навіть схвальне смс в телеграм прислали, чого раніше не бувало. Мабуть все, як треба, з божою допомогою. Не дарма він, Хвалібог Дем'янович Іванов, сорок років чекав свого зоряного часу.

— Тато, тато! Скільки сьогодні хохлів убив?

Синочок, єдина кровинка, з порога зустрічав тата і кричав, що є сили на весь під'їзд сірої дев'ятиповерхівки на двадцять парадних.

Бетонний мурашник, як вони ласкаво називали з Казиминою свій будинок, житло, виділене для сімей військових.

Хвалібог утер скупі сльози на своєму негарному, вугруватому обличчі. Все заради них, заради сім'ї, сина, світлого майбутнього батьківщини. Синочок шкутильгав на висохлих ногах зустрічати його до порога, хоча міг і не вставати. У нього скоро ювілей, десять років. На службі обіцяли нову інвалідну коляску, дай бог, вийде отримати, дай бог. Хвалібог посилено похрестився, дивлячись на нову ікону, видану на роботі. Обличчя зі свіжонадрукованого зображення дуже нагадувало Хвалібогу його головного начальника, може тому посилювало ефект святості і урочистості.

Поруч з іконою вони всією сім'єю навіть говорили тихіше. А Хвалібог ще крім хресного знамення ще й честь іконі віддавав, урочисто салютуючи по-батьківськи добрим, як здавалося Хвалібогу, очам.

Синочок вийшов випадково, адже Казимира, чорт її візьми, аборт пішла робити. Видно не доскребли до кінця. І син вийшов. Але він, Хвалібог, як справжній чоловік, від

дитини не відрікся. Не одружився, звичайно, не усиновив. Просто не відрікся. А ось вже десятий рік твердить колегам по зброї, мовляв, я — це, копія — я.

Потріпавши маленького інваліда по холці, батько гордо розправив плечі і пройшов у вітальню, багато прикрашену настінними килимами. Син, затамувавши подих, по п'ятах йшов за батьком, адже зараз настане найцікавіше, найкраще за весь день, розповіді про проклятих хохлів і як його тато знищує їх тисячами.

По телевізору сказали, що наші воїни воюють зі страшними, синок завжди забував їхні назви, чи то фацисти, чи то нашисти, чи то бандерлоги, загалом зі страшними кимось там, захищаючи людей. Але чомусь хохли теж прокляті і їх треба вбивати. Може це і є ці самі. Треба у тата запитати або знову включити телевізор, по телевізору краще розповідають, ніж тато. У них голоси такі приємні і гучні, вони не мимрять, як батько, і довго не думають, що відповісти.

— Татусю, розкажи, будь ласка, як ти їх підриваєш! Розкажи!

— Синку, сьогодні я запустив ракету прямо в пологовий будинок, прямо в маленьких нацистів і фашистів! І мамок їх проклятих! Знаєш, мені вдалося вбити дводенного.

— У сенсі дводенного?

Синок недовірливо похитав головою і з недовірою глянув в татові очі бляклого мишачого кольору. Негарне обличчя батька просяяло, як вогники на новорічній ялинці, яку завжди показували по телевізору.

— Я сьогодні, синку, запустив по проклятій хохляндії сто ракет, чуєш мене, сто ракет! Я запускав їх, натискаючи на кнопки, і молився, щоб всі мої пташки знайшли свої гнізда. Я розбомбив всі станції, тепер вони там потанцюють. У них немає світла, води, тепла, інтернету, уявляєш?

Хвалібог здригнувся, глянувши на протікаючу холодну батарею-гармошку, і накинув на себе картату армійську ковдру.

— А потім в телеграм каналах з'явилися новини про мої сто ракет, уявляєш? Кругом вогонь, відірвані голови, руки, ноги, все зруйновано. А хто молодець? Я, синку, молодець! Це все зробив, як тільки наказ отримав, відразу і запустив своїх пташок в небо. А дводенний нацист, як подарунок, радість-то яка! Мертвий! Не встигають хохли народжуватися, а ми їх відразу назад відправляємо!

Хвалібог щасливо реготнув, і зачепивши ногою в стоптаному капці, милицю сина, покрокував в туалет. Який у нього хороший сьогодні день. Підірване дводенне немовля його особливо радувало, було символом невідворотності правосуддя, величі і правої справи, з якою пліч-о-пліч воює бог і той святий в броніку з нової ікони в коридорі.

Важко опустившись на унітаз, Хвалібог скривився від болю. Гарний настрій, як рукою зняло. Геморой десятирічної давності загострився в останні дев'ять місяців. Хвороба, яку ніколи в житті не лікували, підняла голову і розсерджено зашипіла, як отруйна змія. У коричневий від проточної води і фекалій унітаз капала кров. Хвалібог заглянув в стік унітазу, нахиливши голову між ніг, знову починається мука. Вода стала бурою, а кров починала капати швидше.

Скільки він вже не випорожнювався? Чотири чи п'ять днів? Він забув. Те, чим він харчувався викликало запор і у його колег, але вони навіть не уявляли ступінь болю від випорожнень, запорів і сидячої роботи, яку Хвалібог відчував. Він навіть одягав другі труси, побоюючись, що кровотеча може відкритися від газів, що випускаються в кабінетах, а товариші по службі ще засміють і стануть називати його не Хвалібог, а жіночі дні, наприклад.

Поки інтернет не заборонили, він читав на якомусь іноземному сайті, з автоперекладачем зрозуміло, що це може бути рак прямої кишки. Але потім це все закрутилося і не до лікування зараз. Він батьківщині здоровий потрібен.

Хвалібог піднатужився, але кишкова перистальтика не з'явилася. Лише біль гострою голкою встромила в мозок, а на лобі з'явилися краплі поту. Жар швидко змінилася ознобом, тому що Хвалібог відчув всередині себе якийсь рух, якусь активність, якої не відчував в останній тиждень. Біль, немов ракета, випущена по мирних українських містах, піднялася високо в живіт і летіла у напрямку до серця. Хвалібог не міг витримати більше цієї тортури, він простягнув руку до ящика з інструментами, не встаючи зі старого унітазу без обідка, і дістав почату пляшку дешевої горілки, премія до дня ракетних військ. Біль не вщух, але відчуття притупилися, тепер він сидів на унітазі, спостерігаючи, як із заднього проходу сочитися кров, а повинні перероблені рибні та м'ясні продукти, якими постачають на службі.

І раптом, навіть після випитого алкоголю, Хвалібог зрозумів, що одна з його ракет, якими він вже дев'ять місяців бомбить, руйнує і спалює українські міста, прилетіла йому в голову. Голова розлетілася на частини, як йому здалося в останню секунду свого життя, тому що серце не витримало і зупинилося. Ракетник звалився на підлогу зі спущеними штанами, а в унітазі в крові валялася частина вигнилої прямої кишки разом з випорожненнями.

Казимира, цивільна дружина, виявить Хвалібога першою, заголосить вголос, подумки підраховуючи скільки отримає за смерть годувальника на державній службі. А отримає вона допомогу по втраті годувальника і сина-інваліда ящик консервних банок з рибним продуктом.

— Де я? В раю? Хвалибог заплющив очі від яскравого світла.

— Так. Ти — в раю.

Його оточували красиві жінки і чоловіки в біло-золотих шатах, вони тримали малюків на руках, а ті, хто подоросліше, тримали дорослих за руки. Мудрі люди похилого віку сиділи в кріслах і читали газети. Хвалібог з подивом розглядав місце краси і спокою.

— Хвалібог, ти нас впізнаєш?

Перед ним стояло кілька людей, красивих і одухотворених, а один з ангелів тримав на руках крихітний згорточок. Маленькі пальчики з нігтиками стискалися і розтискалися, малюк агукав і сопів носиком.

— Йому було всього лише два дні. Два дні тому він народився, його душа прийшла

на землю, щоб жити, а ти Хвалібог, убив його. Його і всіх цих людей. Подивися, як нас багато. І нас усіх убив ти.

Хвалібог підняв негарне обличчя вгору і зло виплюнув:

— Ну і куди мені тепер, в пекло?

— Ні, Хвалібог. Ти не заслуговуєш пекла. Там є спілкування і забуття. Ти заслуговуєш на вічність.

І через мить Хвалібог знову опинився на унітазі, біль пронизав його серце ракетою, сотні яких він запустив по українських містах, і він впав. І він помер. А потім він знову сидів на унітазі, і ракета тортурною сутичкою пронизала його голову і голова розірвалася. І він помер. А потім він знову опинився на унітазі.

І поки існує Вічність ракетник Хвалібог, який натискав сухими вузлуватими пальцями на кнопку запуску ракет по сусідній, незалежній, суверенній, вільній країні Україні, буде вмирати від болю, а потім заново народжуватися, щоб через хвилину померти. Таке трапляється, коли в оболонці немає душі, тоді тіло залишається в одному з паралельних світів, тому що без душі порожнє не потрібно ні раю, ні пеклу. І буде маятися тлінне тіло ракетника Хвалібога в болю, в тортурах, в крові, і в залишках калу, поки Сонце не встане на Заході і не сяде на Сході, поки річки не підуть назад і поки не висохне Світовий океан. А душа дводенного малюка зовсім скоро повернеться на землю, тому що Господь милостивий і милосердний.